

man kan forſvare at opgive denne ſom enhver anden Stat, og da vil jeg for mit Vedkom- mende ingenlunde tilbageholde den Bemærk- ning, at jeg i Betegnelsen „Krigsſtat“ vil kunne finde et Motiv til at forhandle om Opgivelsen af denne Stat under Omſtændig- heder, hvor jeg med Henſyn til andre Statter ikke vilde ſtille mig ſaa imødekommende. Men dette Spørgsmaal foreligger, ſaavidt jeg ſjønner, ikke; thi naar man her ſtiller Krav op uden videre paa at opgive den helt, er det Noget, ſom jeg mener, at vore ſinantsielle Forhold under ingen Omſtændigheder tillade, og at ſtilde dem ſaa glimrende, ſom den ærede 2den Landſtighingsmand for 7de Kredſ (Madſen), det er i Virkeligheden Noget, ſom jeg for mit Vedkommende ikke kan gaa ind paa. Jeg kan ikke ſe, at vi paa nogen Maade have Raad til at undvære et ſaadant Beløb eller endog blot til at forhandle om en Op- givelse deraf, tilmed forlods, uden at der indrømmes os Nogetſomhelſt til Gjengjæld og ſaa i en Sammenhæng, hvor der ikke med nogenſomhelſt Frihed kan gøres Krav paa at opgive det. Der blev talt forleden Dag om en Stat paa Roesukker, og der blev gjort gjældende, at det betød Ingenting, at man ved Lov af 1871 havde indordnet Krigsſtat- ten i Roesukkerafgiften. Der kunde dog have været Tale om den Gang at ſige: Nei, en ſaadan Lov kan man ikke forſvare at ubvide; lad os opgive Krigsſtattolden paa Sukker i det Hele taget i Stedet for at lægge den hyderligere paa Roesukker. Men det gjorde man ikke; man betragtede den ſom den nor- male Told, ſom ubvidedes ogsaa til den hele indenlandſke Sukkerafgift. Har man kunnet gjøre det den Gang, kan jeg ikke forſtaa, med hvad Frihed der ſkulde blive Spørgsmaal om nu ved denne Leilighed, hvor der ikke er ſjærneste Anledning dertil, at fremkomme med et ſaadant Forlangende, ſom jeg vedblivende maa ſige er fuldſtændig vilkaarligt, og ſom det efter min Overbeviſning vilde være ufor- ſvarligt at gaa ind paa.

Broberg: Ja, hvad den ſidſte ærede Taler har ſagt i det Sidſte, han henvendte til mig, deri ligger i Grunden ikke Andet end, hvad jeg ſelv har ſagt. Jeg ſagde nemlig ganſke kort, for ikke at trække Tiden ud, at han længere hen har udtalt, at han ikke kom til det Reſultat, at det maatte var forſvar- ligt at opgive det Hele, og det er det, han nu næiere har præciſeret. Det ſagde han, og det har jeg naturligviſ ogsaa læst med. Det er i Virkeligheden en anden Side af Sagen. Det, jeg har urgeret, er ikke Spørgs- maalet om, hvorvidt man ſkal opgive Noget eller ikke af denne Indtægt; men det, jeg har

urgeret, det er, at det hviærede Medlem har i 1882 udtalt en ganſke anden Mening om Krigsſtattens Midlertidighed, end han ud- talte i Gaar. Han har ganſke viſt i Dag gjort en lille Indrømmelse, hvorfor jeg tal- ter ham, og ſom jeg tager til Indtægt. Han har indrømmet, at Krigsſtatten ſtod lidt an- derledes end de andre Statter. Han kunde ſnarere gaa ind paa at opgive Noget af den end af andre Statter. Men han har ikke i mindſte Maade afkræftet, hvad jeg har ſagt, nemlig, at han ſtaar paa et andet Stand- punkt nu end den Gang. Forøvrigt ſkal jeg overlade til andre ærede Medlemmer næv- mere at læſe ſig dertil, og de kunne da dømme os imellem, ligesom de ogsaa kunne bedømme det nye Forſøg paa Fortolknings- kunst, ſom det ærede Medlem nys har givet os.

Makén: Jeg ſkal blot tillade mig at bemærke, at jeg nu har udtalt ganſke det Samme i Henſeende til Krigsſtatten, ſom tid- ligere, og jeg ſtaar ikke paa nogetſomhelſt forandret Standpunkt. Jeg har fremhævet, at Grunden til, at jeg frempaſatte diſſe Be- tragtinger igaar, var det nye Moment i Henſeende til Forſtaelsen af Ordet, ſom jeg var blevet opmærksom paa og ikke vilde til- bageholde, men der er ikke nogenſomhelſt Modſigelse mellem dette og hvad jeg tidligere har ytret.

Broberg: Jeg glemte at tilføie, at, hvad det ærede Medlem ſagde om Roesukker, har rigtignok aldeles ikke overbeviſt mig. Der ligger intetſomhelſt Beviſ i, hvad han frem- førte; jeg paapegede det allerede igaar. Det ærede Medlem ſagde nu, at da der var Tale om at lægge Stat paa Roesukkerfabrikationen, ſaa kunde man lige ſaa godt, om man havde fundet det rigtigt, være gaaet en anden Vej og have ſtrøget Krigsſtatten for alt Sukker, baade Roesukkeret og det fremmede Sukker. Men intet Menneſte tænkte dengang paa overhovedet at nedſætte Tolden, og der var endnu mindre noget Menneſte, ſom tænkte paa at foretage en partiel Toldreform ved at nedſætte Tolden paa vort vigtigſte Skatte- objekt; thi det er viſt det ærede Medlem fuldſtændig bekiendt, at Sukker indbringer omtrent 5 Mill. Kr. om Aaret i Told. Der er intet Menneſte, der dengang har tænkt paa at foretage ſlig partiel Forandring, og, naar man ikke har tænkt derpaa, ſaa er det ogsaa ganſke naturligt, at man maa beſtatte Roesukker — hvis man ikke vil begunſtige det ſærlig — med den ſamme Told plus Krigs- ſtat, ſom andre Sukkere betale.